

— Ама има къклица.

— Може си и безъ бъклица.

Вжртѣла така, сукала инакъ, видѣла бабата, че не може да се отърве отъ неканения гостъ. Тя му рече едно, тои отвърне друго. Най-послѣ, когато се опекла питката, на бабата хрумнала друга хитрина: „Сега, дѣдо, ще търкулнемъ питката, да отиде и си обиколи нивата. Така си правя азъ всѣкога, за да не ми ядатъ *гъгрици* житото. А ние съ тебе ще се надскачаме, който стигне питата той ще я изеде“.

Старецътъ се съгласилъ. Взели питата, търкулили я отъ огнището, а тя се блъснала о прага на вратата и се върнала назадъ. Старецътъ я видѣлъ, но си замълчалъ, а бабата не я видѣла. Качили се тѣ на прага, обърнали се съ очитѣ къмъ двора и се приготвили. Баба Елка командува: Едно . . . двѣ . . . три! . . . Хайдееее . . . „Котка въ Искъръ, азъ прѣзъ Искъръ!“ . . . извикала тя и скочила напрѣдъ! А хитрецътъ дѣдо скочилъ рачешки — назадъ. Ехъ че като се разсмѣла бабата, като заскачала отъ радостъ, не може мѣсто да си намѣри.

Скача баба и пѣсень пѣе:

„Търкулъ питка изъ двора

„Дѣдо скача съ умора

„Но не ще може горкия

„Да си хапне бѣлия“.

А дѣдо въ това врѣме взелъ питата, пѣхналъ я въ торбата и си тръгналъ доволенъ, прѣдоволенъ. Слѣдъ туй се обърналъ къмъ бабата и ѝ продумалъ:

— Хайде, бабо, остани си сбогомъ!

— Иди си съ здраве гостъ неканенъ!

Ама ще си гладенъ, отвърнала му тя и продължавала да се радва — не се сѣщала горката, че съ питката ѝ другъ ще си лѣкува зхбитѣ . . .

